

τά πάντα εντός του περιρρομένου δάσους, δεν ήδυνάτο να σκεφθῆ περι ἐπιναλήφειας τῆς πορείας, ὡφείλε νὰ περιμένῃ.

Ἄλλα τοῦτο οὐδένα λόγον εἶχεν οὔτε νὰ τὴν ἀνησυχῇ, οὔτε νὰ τὴν ἀπαρέσκη διότι τὸ δάσος μετὰ τῆς ἐρημίας αὐτοῦ καὶ τῆς σιωπῆς δὲν τὴν ἐφόβιζε καὶ ἡ Πετρίνα ἠγάπα ἤδη τὴν καλύβην ἐκείνην ἣτις τόσο καλῶς τὴν εἶχε προστατεύσει καὶ ἐν ἧ πρό μικροῦ εἶχεν εὐρη τόσο καλὸν ὕπνον. Ἐὰν δὲ ὡφείλε νὰ διανυκτερεύσει ἐκεῖ, ἴσως μάλιστα δὲν θὰ ἤθελε καὶ καλλίτερον μέρος, ἀφ' οὗ θὰ εἶχε σκέπην ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ κλίνην στεγνὴν.

Ἐπειδὴ ἡ βροχὴ ἀπέκρυπτε τὸν οὐ-

Ἡδὴ ὁ κεραυνὸς δὲν τὴν κατέδιωκε πλέον, τὴν εἶχε προφθάσει (Σελ. 67, σελ. γ'.)

ρανὸν καὶ ἡ Πετρίνα ὅτε ἐκοιμήθη οὐδεμίαν εἶχε συνείδησιν πόσος χρόνος εἶχε παρέλθει, οὐδεμίαν γνώσιν εἶχε τί ὥρα ἤδυνάτο νὰ εἶνε· ἀλλ' ἀκριβῶς εἶπεν, ὀλίγον τὴν ἐμελε, διότι, ὅτε θὰ ἐπήρχετο ἡ ἑσπέρα, τότε θὰ ἐπληροφορεῖτο.

Ἀφ' οὗτο ἀπῆλθεν ἐκ Παρισίων οὔτε ἡσυχίαν εὐρεν οὔτε εὐκαιρίαν νὰ καλλωπισθῆ, καὶ ὁμοίως ἡ κόνις τῆς ὁδοῦ, μασιζομένη ὑπὸ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, εἶχε καλύψει αὐτὴν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ πυκνοῦ στρώματος κονιορτοῦ κατακαίοντος τὸ δέσμα τῆς. Ἦτο μόνη, τὸ ὕδωρ ἔρρεεν εἰς τὸ αὐλάκιον τὸ ἐσαμμένον περὶ τῆς καλύβης, ἦτο καιρὸς νὰ ὡφελῆθῃ τὴν περίστασιν ἣτις δὲν ὑπῆρχε πρὶν· κατὰ τὴν ἐπίμονον δ' ἐκείνην βροχὴν οὐδεὶς θὰ τὴν ἠνώχλει.

Τὸ θυλάκιον τοῦ φορέματός τῆς περιεῖχε πληρὸν τοῦ πογοφακίου χάρτου καὶ τὸ πισποποιητικὸν τοῦ γάμου τῆς μητρός τῆς, μικρὸν δέμα ἐντὸς βάρους τετυλιγμένον, ἀποτελούμενον ἐκ τεμαχίου σάπωνος, κτενίου μικροῦ, δακτυλῆθρας καὶ τολύπης κλωστής μετὰ δύο βελονῶν ἐμ-

πεπηγμένων εἰς αὐτὴν! Ἐκδιπλώσασα αὐτό, ἐκδύεται τὸ φορέμα τῆς, ἐξυπολύεται τὰ σανδάλια καὶ τὰς περικνημίδας καὶ κύπτουσα ὑπεράνω τοῦ ῥέοντος διαγούους αὐλακίου, σακωνίζει τὸ πρόσωπον, τοὺς ὤμους καὶ τοὺς πόδας. Ἴνα σπογγισθῆ δὲ εἶχε μόνον τὸ ῥάκος τὸ περικαλύπτον τὸ δέμα τῆς, οὔτε μέγα οὔτε πυκνόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ ἦτο προτιμότερον παρὰ τίποτε.

Ὁ καλλωπισμὸς οὗτος ἀνεκούφισεν αὐτὴν ὅσον καὶ ὁ καλὸς αὐτῆς ὕπνος, καὶ τότε ἐκτενίσθη βραδέως πλέξασα τὴν κόμην τῆς εἰς δύο χονδρούς πλοκάμους καὶ κρεμάσασα αὐτούς ὀπισθεν τῶν ὤμων τῆς. Ἐὰν ἔλειπεν ἡ πείνα ἣτις ἐκ νέου ἤρχιζε νὰ σπαράττει τὸν στόμαχόν τῆς

αὐτὸς τὰς διαμαρτυρίας τοῦ μᾶλλον μᾶλλον ἀπαιτητικῶς.

Ἐπειδὴ δὲ ἡδὴ ἐφαίνετο πλέον ὅτι μόνον τὴν ἐπιούσαν θὰ ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλίπη τὴν στέγην τῆς, πρὸς δὲ τοῦτοίς ἦτο βέβαιον ὅτι δὲν θὰ ἐγίνετο θαῦμα ἵνα τὴν φέρῃ νὰ δειπνήσῃ, ἡ πείνα, ἐπιτακτικότερα, ἣτις περὶ οὐδενὸς ἄλλου νὰ σκέπτεται τὴν ἐπέτρεπεν ἢ περὶ τῆς τροφῆς, τὴν ὑπέβαλε τὴν σκέψιν νὰ κόψῃ καὶ νὰ φάγῃ βλαστοὺς σημύδας οἵτινες ἦσαν ἀναμειγμένον ἐπὶ τῆς στέγης τῆς καλύβης, ἠδύνατο δὲ εὐκόλως νὰ τοὺς φθάσῃ ἀναρριχωμένη ἐπὶ τῶν δερματιῶν. Ὅτε ἐταξείδευσεν μετὰ τοῦ πατρὸς τῆς εἶχεν ἴδῃ χώρας ἐν αἷς ὁ φλοῖός τῆς σημύδας ἐχρησίσμευεν εἰς κατασκευὴν ποτῶν· λοιπὸν δὲν ἦτο δένδρον δηλητηριῶδες. Ἀλλὰ θὰ τὴν ἔτρεφε;

Θὰ ἐδοκίμαζε. Διὰ τοῦ μαχαίριου τῆς ἐκοψε κλάδους τινὰς πυκνοφύλλους καὶ διαιρούσα αὐτούς εἰς μικρότατα τεμάχια, ἐπεχείρησε νὰ μασήσῃ ἐν ἐξ αὐτῶν.

Πολὺ σκληρόν τὴν ἐράνη, καὶ τοὶ οἱ ὀδόντες τῆς ἦσαν στερεοί, πολὺ στυφόν, πολὺ πικρόν· ἀλλὰ δὲν το ἔτρωγεν ὡς λίγνευμα ὅσον κακὸν καὶ ἂν ἦτο δὲν θὰ παρεπονεῖτο, ἐάν μόνον κατευνάσῃ τὴν πείναν τῆς καὶ τὴν θρέψῃ. Ἐν τούτοις μόνον τεμάχια τινὰ ἠδυνήθη νὰ καταπιῇ καὶ πάλιν ἔπτυσεν σχεδὸν ὅλον τὸ ξύλον, ἀφ' οὗ μᾶτην το ἔστρεψε καὶ περιέστρεψεν ἐν τῷ στόματί τῆς τὰ φύλλα κατέθησαν μετὰ μικροτέρας δυσκολίας.

Ἐν ᾧ δὲ κατεγίνετο εἰς τὸν καλλωπισμὸν τῆς καὶ ἐπεδιώρθωνε τὰς περικνημίδας τῆς καὶ προσεπάθει νὰ δειπνήσῃ διὰ τῶν κλάδων τῆς σημύδας, αἱ ὧραι εἶχον βαδίσῃ καὶ τοὶ δὲ ὀφθαλμοί, τεταραγμένοι ὑπὸ τῆς βροχῆς, δὲν τὴν ἐπέτρεψε νὰ παρακολουθήσῃ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐφαίνετο ὁμοίως ἐκ τοῦ σκότους, ὅπερ ἀπὸ τίνος χρόνου ἐπλήρου τὸ δάσος, ὅτι ἡ νύξ θὰ προσῆγγιζε. Καὶ ὄντως δὲν ἐβράδυνε νὰ ἔλθῃ, καὶ μάλιστα σκοτεινὴ ὡς κατὰ τὰς ἡμέρας τὰς ἀνευ σκιδώτους ἢ βροχὴ κατέπαυσε καὶ ὀμίχλη λευκὴ ἀνεφάνη πάραυτα καὶ μετ' ὀλίγα λεπτά ἡ Πετρίνα εὐρέθη βεβουλισμένη ἐν τῇ σκιᾷ καὶ τῇ σιωπῇ. Δέκα βήματα ἐμπροσθεν τῆς καὶ περὶ δὲν ἔβλεπεν, ὡς καὶ μακρὰν οὐδένα ἄλλον θόρυβον ἤκουε πλέον ἢ τὸν τῶν σταγόνων τοῦ ὕδατος τῶν καταπιπτουσῶν ἐκ τῶν κλάδων ἐπὶ τῆς στέγης τῆς ἢ εἰς τὰ πλησίον τέματα.

Εἶ καὶ ἦτο παρεσκευασμένη εἰς τὸ θὰ πλαγιάσῃ ἐκεῖ, οὐχ ἦττον ὁμοίως ἠσθάνθη στενωχωρίαν τῆς καρδίας, εὐρεθεῖσα οὕτω μεμονωμένη καὶ πεπλανημένη ἐν τῷ δάσει ἐκείνῳ ἐν σκότει βιβυτάτω. Ἀναμφιβόλως εἶχε διέλθῃ ἐν τῷ αὐτῷ ἐκείνῳ τόπῳ μέρος τῆς ἡμέρας, μόνον κίνδυνον κινδυνεύουσα νὰ κατακεραυνωθῇ· ἀλλὰ τὸ δάσος τὴν ἡμέραν δὲν

εἶνε τὸ δάσος τὴν νύκτα μετὰ τῆς σοβαρᾶς σιωπῆς αὐτοῦ καὶ τῶν μυστηριωδῶν σκιῶν, αἰτίνες λέγουσι καὶ ἀποκαλύπτουσι πράγματα ταραχὴν ἐμποιοῦντα. Ὅθεν δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀποκοιμηθῆ παρρηθῶς, ὡς ἤθελε, ταρασσομένη ὑπὸ τῶν σπαραγμῶν τοῦ στομάχου τῆς, περιφοβῶς οὕσα ὑπὸ τῶν πλασμάτων τῆς φαντασίας τῆς.

Ποῖα ζῶα πληροῦσι τὸ δάσος τοῦτο; Λύκοι ἴσως;

Ἡ σκέψις αὕτη τὴν ἀπέσπασεν ἀπὸ τοῦ ληθάργου· ἐγεγρησάσα δὲ ἔλαβε ῥάβδον στερεάν, ὡς οὖν τὸ ἄκρον αὐτῆς διὰ τοῦ μαχαίριου τῆς καὶ περιέκλεισεν ἑαυτὴν διὰ δερματιῶν. Τούλάχιστον ἐάν τὴν προσέβαλλε λύκος, θὰ ἠδύνατο ὀπισθεν τοῦ χαρακώματος τούτου νὰ ὑπερκασιπύσῃ αὐτὴν, καὶ βεβαίως θὰ ἐτόλμα. Ἐκ τούτου δὲ ἀνεθάρρησε, καὶ ὅτε πάλιν κατεκλίθη εἰς τὴν ἐκ πελεκημάτων κλίνην τῆς, κρατούσα τὸν πάσσαλον δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν, μετ' οὐ πολὺ ἀπεκοιμήθη.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ

ΤΟ ΓΕΥΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΡΩΞΑΝΗΣ

— Ἄννα, διατί δὲν μαθάνεις τὸ μάθημά σου;

— Νά, δὲν μ' ἀρέσουν μὴτε τὰ γράμματα, μὴτε ἡ διδασκαλίσα· δὲν μ' ἀρέσουν!

— Καὶ ὁμοίως ἡ κυρία Ρωξάνη εἶνε τόσο καλὴ!

— Καλὴ! ἐσένα σοῦ φαίνεται καλὴ· εἶδες πὼς με ἀγριοκυττάζει ἐμένα;

— Ἴσως θυμώνει μαζί σου διότι δὲν θέλεις νὰ μάθῃς.

— Μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Καλλίτερα ἔχω νὰ θυμώσῃ, καὶ νὰ με τιμωρήσῃ μάλιστα παρὰ νὰ βασανίζωμαι μ' αὐτὸ τὸ βιβλίον. . . . Νά, ἰδὲ τί το κάνω ἐγὼ τὸ βιβλίον μου.

Καὶ ἔρριψε τὸ βιβλίον τῆς κατὰ γῆς. Ἡ σκηνὴ αὕτη συνέβαιεν εἰς ἐπαρχικὴν πόλιν τῆς Ἑλλάδος, ἐντὸς ἰδιωτικοῦ σχολείου τῆς κυρίας Ρωξάνης.

Ἡ κυρία Ρωξάνη ἦτο ξένη εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην· κάνεις δὲν εἶξευρε τὴν ἱστορίαν τῆς πτωχῆς διδασκαλίσης, κάνεις δὲν ἐφαντάζετο ὅτι αὕτη ἄλλοτε εἶχε πλούτη καὶ εἶχε μεγαλοπρεπῶς, ἀλλὰ ἔχασε ὅλην τὴν περιουσίαν τῆς, διότι κατεστράφη ἡ τράπεζα εἰς τὴν ὅποιαν τὴν εἶχε καταθέσει· ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν ὅπου κάνεις δὲν τὴν ἐγνώριζε, καὶ ἤνοιξε μεταξὺ τῶν ἀγνώστων ἐκείνων σχολεῖον διὰ νὰ ζῆσῃ ἐξ ἡ πενιχρῶς, πολὺ πενιχρῶς, μετὰ ὀλίγα διδάκτρα, τὰ ὅποια τὴν εἶδον κατὰ μῆνα αἱ εἰκοσιμαθήτριαι τῆς. Ἐφαίνετο καλῆς ψυχῆς, ἀγαθῆ καὶ πραεῖα. Ὅλοι τὴν ἐσέβοντο

καὶ κάνεις δὲν ἠρώτα διατί ἦτο τόσο μελαγχολικὴ καὶ ὠχρά.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς πολλάκις προσηλώθησαν ἐπὶ τῆς Ἄννης, ἀλλ' ἡ μικρὰ ἀτίθασός τὴν παρετήρει κρυφίως χωρὶς νὰ αἰσθανθῆ τὴν ἐκφρασιν τοῦ βλέμματός ἐκείνου.

— Κόρη μου, τῆ εἶπε μετ' ἀγαθότητος, ἔλα κοντὰ νὰ σε βοηθήσω νὰ μελετήσῃς τὸ μάθημά σου.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη, κυρία· δὲν θέλω νὰ μάθω γράμματα.

— Τὸ εἰξεύρω· ὀκτώ ἡμέρας τώρα ποῦ εἶσαι εἰς τὸ σχολεῖον ὅλο αὐτὸ μου ἐπαναλαμβάνεις· καὶ ὁμοίως ἔχεις καλὴν καρδίαν, καὶ ἀπορῶ πὼς δὲν αἰσθάνεσαι πρὸς θὰ τοὺς εὐχαριστήσῃς ἀντὶ τῆς γράμματα. Ἐλα, Ἄννα, ἄκουσε τί σου λέγω καὶ κάμε ὅ,τι θέλουν οἱ γονεῖς σου.

Ἐπισώρησεν εἰς τὴν καλύβην (Σελ. 73, σελ. α'.)

Ἡ Ἄννα ἀντὶ ἀπαντήσεως ἔρριψε καὶ πάλιν κατὰ γῆς τὸ βιβλίον τῆς, καὶ τὰ φύλλα τοῦ ἐσκορπίσθησαν εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως. Ψιθυρισμὸς ἀγανακτικῆς ἠκούσθη ἐκ τῶν θρανίων ὅπου ἐκάθητο αἱ ἄλλαι μαθήτριαι.

Οὐδέποτε εἶχε συμβῆ εἰς τὸ σχολεῖον ἐκεῖνο τοιοῦτο σκάνδαλον· διὰ τοῦτο ἐν μεγάλῃ σιωπῇ ἠκούσθη ἡ τιμωρία, τὴν ὅποιαν ἡ κυρία Ρωξάνη ἐπέβαλεν εἰς τὴν ἀνυπότακτον.

Ἡ Ἄννα κατεδικάσθη νὰ τρώγῃ κάθε μεσημέρι ξηρὸν ψωμί ἕως ὅτου μάθῃ νὰ συλλαβίσῃ.

Ἡ Ἄννα ἦτο μονογενὴς κόρη ἐνὸς πλουσίου σταφιδοκτημόνου. Οἱ γονεῖς τῆς ἀπὸ ὑπερβολικὴν στοργὴν, τὴν εἶχον παραχαϊδεύσει· ἀλλ' ἀφοῦ εἶδον ὅτι ἡ Ἄννα ἔκαμε κακὴν χρῆσιν τῆς ἀγάπης των, ἀπεφάσισαν νὰ τῆς ἀφίξου νὰ ἴδῃ, κατὰ τὴν κοινὴν ἐκφρασιν. Διὰ τοῦτο ὅτε τὴν ἐσπέραν ἡ Ἄννα ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ νὰ θρηνηθῇ ὅτι θ' ἀποθάνῃ πρὶν μάθῃ νὰ διαβάξῃ δὲν ἔδωκαν προσοχὴν εἰς τὰ δάκρυά τῆς. Τὴν ἐπαύριον ἡ μήτηρ τῆς ἐρόντιονε ἡ ἴδια νὰ θέσῃ εἰς τὸν καλαθίον τῆς κόρης τῆς τὴν τροφὴν τῆς· ἔβαλε δὲ ἐν τεμάχιον ψωμιῶν τὸ φαγητόν καὶ τὰ ἀμύδαλα ἢ τὰ σύκα, τὰ ὅποια τόσο ἠγάπα ἡ Ἄννα ἔλειπον ὁλοσχερῶς.

Ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ γεύματος, ἡ δὲ πείσμων κόρη ἀφ' οὗ καὶ πάλιν ἠρνήθη νὰ μελετήσῃ, ἐμεινε μόνη εἰς τὴν αἴθουσαν μετὰ τὸ πτωχικὸν φαγητόν τῆς.

— Ἄν θαρροῦν πὼς μ' αὐτὰ καὶ μ' αὐτὰ θὰ με κάμουν ν' ἀλλάξω γνώμην, ἔχουν λάθος, εἶπε μετ' ὀργῆς καὶ πρῶτα πρῶτα δὲν θέλω νὰ μείνω ἐδῶ εἰς τὸ σπίτι γιὰ νὰ μυρίζω τὴν ὀρεκτικὴν μυρωδιὰ τῶν φαγητῶν που θὰ φάγῃ ἡ κακὴ αὐτὴ γρατὰ· ἐγὼ νὰ τρώγω ξηρὸ ψωμί καὶ αὕτη τόσο ὠρατὰ πράγματα, ὄχι! αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ.

Καὶ ἀμ' ἔπος ἀμ' ἔργον. Ἐπήδησε διὰ τοῦ παραθύρου, τὸ ὅποιον ἦτο πολὺ χαμηλόν, εἰς τὸν μικρὸν κῆπον.

— Ὅχι, δὲν θὰ φάγω! ἐπανελάμβανε κατὰ νοῦν, διὰ νὰ ἐνθαρρύνῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς εἰς τὴν ἀπόφασίν τῆς, δὲν θὰ φάγω· καὶ ὅταν ἡ μητέρα μου ἴδῃ πὼς ἀποθνήσκω ἀπὸ τὴν πείναν, θὰ εἰπῇ νὰ μὴ με βασανίζου πλέον νὰ μάθω γράμματα.

Ἐν ᾧ διέτρεχεν ὑπερηράνω τὸ κηπάριον, ἐφθασεν εἰς μικρὰν σκιαδὰ, σκιασμένην δι' αἰγοκλήματος. Ἐντὸς αὐτῆς ἐκάθητο ἡ κυρία Ρωξάνη, πλησίον τῆς δὲ ἐπὶ ἐνὸς καθίσματος ἦτο ἐν ποτήριον ὕδατος καὶ ἐν τεμάχιον ψωμιῶν.

— Τί; εἶπεν ἡ Ἄννα με ἐκπληξιν καὶ με λύπην, αὐτὸ εἶνε ὅλο τὸ φαγητό τῆς; καὶ τὸ τρώγει χωρὶς νὰ παραπονῆται! καὶ ὁμοίως αὕτη ξεύρει νὰ διαβάξῃ. Εἰς τὸ καλαθίον τῆς Ἄννης τὸ τεμάχιον τοῦ ψωμιῶν ἦτο τόσο ὠρατόν, τόσο λευκόν, ἐν ᾧ τὸ ψωμί τὸ ὅποιον ἠτοιμάζετο νὰ φάγῃ ἡ κυρία Ρωξάνη ἦτο μαῦρον καὶ ξηρόν.

Τὸ κράσιον ὤρμησε πρὸς τὴν αἴθουσαν τῆς παραδόσεως καὶ ἐπανῆλθε τρέχον κρατοῦν τὸ καλαθίον εἰς τὴν χεῖρα· ἐστάθη πρὸ τῆς διδασκαλίσης:

— Κυρία Ρωξάνη, εἶπε με φωνὴν συνεσταλμένην, θὰ κάμω μ' εὐχαριστίαι τὴν τιμωρίαν μου· ἀλλὰ σας παρακαλῶ, ἄς ἀλλάξωμε τὰ ψωμιά μας.

Αἱ ὠχραὶ παρειὰς τῆς γράϊας διδασκαλίσης ἐκοκλίνησαν· ἠθέλησε νὰ σηκωθῆ καὶ ἔκαμε ἀρνητικὸν νεύμα. Ἄλλ' ἡ Ἄννα ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα.

— Κυρία Ρωξάνη, εἶπε με ἱκετευτικὴν φωνὴν, ἐν ᾧ τὰ δάκρυα κατέβρεχον τὰς ῥοδόχρους παρειὰς τῆς· πάρετε τὸ ψωμί μου καὶ θὰ διαβάξω ὅσο θέλετε!

Οὐδέποτε εἰς τοὺς χρόνους τοῦ πλοῦτου τῆς ἔφαγεν ἡ κυρία Ρωξάνη ψωμί γευστικώτερον καὶ ὀρεκτικώτερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔφαγε τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἔχουσα τὸν ἕνα τῆς βραχίονα περὶ τῆς τοῦ λαίμου τῆς μικρᾶς Ἄννης, τῆς ὁποίας τὸ πρόσωπον ἠκτινοβόλει ἐκ χαρᾶς.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ὅτε ἐνύκτωσαν, ἀμαξα γεμάτη παντός εἶδους ἐκλεκτῶν τροφῶν ἦλθε καὶ ἐστάθη πρὸ τοῦ σχολείου.

Τὴν ἄμαξαν ὠδήγει αὐτοπροσώπως ὁ πατήρ τῆς Ἄννης, ὅστις μὲ λόγους πλήρεις εὐγνωμοσύνης ἤθελε νὰ προσφέρῃ τὰς τροφὰς ἐκεῖνας εὐγενῶς εἰς τὴν διδασκάλισσαν τῆς θυγατρὸς του· εἰς αὐτὴν ὤφειλε τὴν μεταβολὴν τοῦ χαρακτῆρος τῆς Ἄννης· ὅτε δὲ τὴν ἐγνώρισε περισσότερο ἐξετίμησεν ἐτι μᾶλλον τὴν μόρφωσιν καὶ τὸν ἀξιοπρεπῆ χαρακτῆρα αὐτῆς. Δι' ὃ μετὰ τινὰ χρόνον προσέλαβεν αὐτὴν εἰς τὸν οἶκόν του, ὡς οἰκοδιδάσκαλον καὶ παιδαγωγὸν τῆς μονογενοῦς καὶ πολυαγαπῆτου καὶ τόσο καλῆς τῶρα

— Μπα! καὶ τί ἔχεις, Νικόλα μου, ἔπαθες τίποτα; σοῦ συνέβη κανένα δυστύχημα;

— Ἀχ! ναί, ἐξάδελφε, εἶπεν ὁ δυστυχῆς Νικόλας στενάζων. Δὲν εἶνε καὶ δυστύχημα... γιατί δὲν ἀπέθανε κανεὶς, μὰ πάλι εἶνε δυστύχημα γιατί δὲν ζεύρω τί νὰ κάμω. Συλλογίσου πως ἔχω ἐνὰ νουὸ... αὐτὸ δὲν εἶνε δυστύχημα, τὸ ἐναντίο εἶνε εὐτύχημα, γιατί μου στέλλει κάθε χρόνο ἐνὰ δῶρο... μὰ νὰ τὸ δυστύχημα: πρέπει νὰ του γράψω διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ που εἶνε μεθαύριο καὶ ὁ

Ὀλίγαι στιγμαὶ ἤρκεσαν διὰ νὰ συντάξῃ ὁ Ἀντώνιος ὑπόδειγμα ἐπιστολῆς βραχείας καὶ ἀπλῆς, ὥστε ὁ νουὸς τοῦ Νικόλα, γυριζὼν βεβαίως τὴν νοσημότητα τοῦ βαπτιστικοῦ του, νὰ πιστεύσῃ ὅτι τὴν ἔγραψεν ὁ ἴδιος.

— Καὶ πῶς ἐτελείωνεν ὁ πατέρας σου τὴν ἐπιστολὴν σου; τὸν ἠρώτησε μόνον.

— Ἐγραφε: ὁ ἀρωσιωμένος βαπτιστικός σου.

— Καλὰ: αὐτὸ λοιπὸν εἰμπορεῖς νὰ το βάλῃς μόνος σου.

Καὶ ἔγραφε ὡς τέλος τῆς ἐπιστολῆς: «Διατελῶ με ἀγάπην καὶ σεβασμὸν ὁ κτλ. κτλ.

— Εὐχαριστῶ, ἐξάδελφε· ἀπὸ μεγάλης φροντίδα μ' ἐβγάλες. Γιὰ τὸν κόπο σου θὰ σου δείξω τὴν ἀπάντησί· που θὰ μου στείλῃ ὁ νουὸς μου.

Καὶ ἀνεχώρησεν ἀφ' οὗ ἐσφιγξῆς με εὐγνωμοσύνην τὴν χεῖρα τοῦ Ἀντωνίου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἦλθε πάλι πρὸς αὐτὸν με καταϊδασμένα μούτρα.

— Τί παράξενο πράγμα, ἐξάδελφε, τῷ εἶπε· ὁ νουὸς μου μοῦ ἔστειλε πίσω τὴν ἐπιστολή μου· μοῦ λέγει νὰ τὴν ξαναδιαβάσω καὶ μ' ἐρωτᾷ ἂν ἐκοιμώμουν ὅταν ἔγραφα τὸ τέλος τῆς. Καὶ ὅμως τὴν ἔγραφα ἀπαράλλακτα με τὸ σχέδιό που ἔκαμες.

— ὦ, πραγματικῶς! ὁ καίμενος ὁ Νικόλας τὴν εἶχε ἀντιγράψῃ κατὰ λέξιν ἐτελείωσε λοιπὸν ὡς ἐξῆς τὴν ἐπιστολήν του:

«Διατελῶ με ἀγάπην καὶ σεβασμὸν, ὁ κτλ. κτλ.

Νικόλαος Μπούρσιφλος.»

Ὁ νουὸς του ὑπέθεσεν ὅτι ἐκοιμᾶτο ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ τέλος τῆς ἐπιστολῆς, ἀλλ' οἱ ἀναγνώσται μας ἐκατάλαβαν ὅτι ἐκοιμᾶτο καὶ πρὶν τὴν ἀρχίσῃ.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΡΑΠΤΟΥ

Εἰς ῥάπτῃς, ἐπικινδύνως ἀσθενῆς, εἶδε παράδοξον ὄνειρον. Εἶδε νὰ κυματίζῃ εἰς τὸν ἀέρα σημαῖα ὑπερμεγέθους ἀποτελουμένη ἀπὸ ὅλα τὰ τεμάγια τῶν διαφόρων ὕφασμάτων τὰ ὅποια εἶχε κλέψῃ. Ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου ἐκράτει τὴν σημαῖαν διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς, διὰ δὲ τῆς ἄλλης τὸν ἐκτύπα διὰ σιδηρᾶς ράβδου.

Ὁ ῥάπτῃς ἐξυπνήσας ἐταξέ νὰ γίνῃ τίμιος, ἐν ἡ περιπτώσει θεραπευθῆ. Μετ' ὀλίγον ἀνέκτισε τὴν ὑγίαν του. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶχε δυσπιστίαν εἰς ἑαυτὸν, διέταξεν ἐνὰ ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του νὰ τῷ ὑπενθυμίῃ τὴν σημαῖαν ὡς ὅτις ἐκοπτε νέον ἐνδυμα.

Ὁ ῥάπτῃς ἐπὶ τινὰ καιρὸν ἤκουε προθύμως τὴν φωνὴν τοῦ μαθητευομένου του· ἀλλ' ἡμέραν τινὰ τὸν προσεκάλεσεν ὁ ἀρχιεπίσκοπος νὰ τῷ κώφῃ ἀρχιερατικὴν

πατέρας μου λείπει. Ἔως τῶρα ἐκεῖνος μοῦ ἔγραφε τὰς ἐπιστολάς· ἐγὼ τὰς ἀντέγραφα καὶ τὰς ἐπέστειλα...

Ὁ Ἀντώνιος ἐλυπήθη τὸν δυστυχῆ ἐξάδελφόν του· μαντεύων δὲ τί ἤθελεν οὗτος, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὸ ζητήσῃ, τῷ εἶπε:

— Ἀφ' οὗ ὁ πατέρας σου λείπει, θέλεις νὰ τὴν γράψω ἐγὼ αὐτὴν τὴν περίφημον ἐπιστολήν;

— Ἀκοῦς ἐκεῖ θέλω, λέγει; Θά μου κάμῃς τὴν μεγαλειότερη χάρι τοῦ κόσμου. Νὰ σου πῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐγὼ ἐλεγά πως θὰ μοῦ το προτείνῃς μόνος σου. Εἶσαι τόσο καλός! Μὰ δὲν ἠθέλησα νὰ κάμῃς ἔλον τὸν κόπο. Τὴν ἀρχίσα μόνος μου τὴν ἐπιστολήν.

Ὁ Νικόλας ὁμιλῶν ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ θυλακίου τεμάχιον χαρτίου ἐπιμελῶς διπλωμένον. Ὁ ἐξάδελφός του τὸ ἤνοιξεν.

Ἐπάνω ἐπάνω τῆς σελίδος με κεφαλαῖα γράμματα ἦσαν αἱ τρεῖς αὐταὶ λέξεις: «Ἀγαπητέ μου νουέ!

— Ἄ! εἶπεν ὁ Ἀντώνιος γελῶν, αὐτὸ ἐννοεῖς, ὅτι ἔχεις ἀρχίσῃ τὴν ἐπιστολήν;

— Ναί, ἐξάδελφε· καὶ εἶμαι εὐχαριστημένος πού σε βλέπω νὰ γελᾷς, γιατί θὰ εἶπῃ πως δὲν τα κατάφερα ἄσχημα.

στολήν καὶ τῷ ἔδωκε τὸ ὕφασμα. Ἐνώπιον τοῦ πολυτίμου καὶ καταχρόσου ἐκεῖνου ὕφασματος ὁ ῥάπτῃς ἐνεθυμήθη τὴν παλαιάν του τέχνην καὶ δὲν ἀντέστη εἰς τὸν πειρασμόν. Ὁ μαθητευόμενος κατὰ

τὴν συνειθισμένην ὥραν τῷ ὑπενθύμισε καὶ πάλιν τὴν σημαῖαν τοῦ ἀγγέλου. — Μ' ἐξάλισσε με τὴν σημαῖαν σου, τῷ εἶπεν ὁ ῥάπτῃς· ἡ σημαῖα που εἶδα εἰς τὸν ὕπνο μου δὲν εἶχε τέτοιο ὕφα-

σμα· ἐνθυμοῦμαι μάλιστα πως ἔλειπαν καὶ μερικὰ κομμάτια· αὐτὸ που πῆρα ἀπὸ τὸ δεσπότη θὰ συμπληρώσῃ ἐκεῖνο που ἔλειπε.

(Ἀνατολικὸς μῦθος).

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΤΗΣ ΛΟΥΛΟΥΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ἡ Λουλού, ἡ πολυαγαπημένη κούκλα τῆς Νίτσας, εἶνε ἄρρωστη, καὶ ἡ Νίτσα εἶνε πολύ, πολύ λυπημένη.

Ἐξάφνα τῆς ἀρρώστησε ἡ καίμενη ἡ Λουλού· ἐγίναν χλωμὰ τὰ μάγουλά της, τὰ ματάκια της που ἐλαμπαν ἐγίναν θαμπὰ· τὰ χειλάκια της που ἦσαν κόκκινα σὰν κεράσι ἀσπρίσαν. Εἶνε βαρεῖά ἄρρωστη ἡ Λουλού, καὶ ἡ Νίτσα εἶνε ἀπαρηγόρητη.

Τί νὰ κάμῃ; ἀπὸ ποιὸν νὰ ζητήσῃ βοήθεια; ποιὸς νὰ της γιατρεύσῃ τὴν κόρην της; Δάκρυα τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ βρέχουν τὰ χιονόλευκα μάγουλά της.

Τὴν ἐτύλιξε ἔς τὸ παπλωματάκι της καὶ τὴν ἔφερε ἔς τὸ μαγειρεῖο.

— Ἄς τῆς κάνω κανένα ζεστό τῆς Λουλοῦς μου· ἔστω νὰ ζεσταθῇ, καὶ νὰ ἔλθῃ ἔς τὰ σύγκαλά της. Μὰ αὐτὴ εἶνε κρύα, ξυλιασμένη, παγωμένη! εἶπε ἔπειτα ἀπ' ὀλίγο καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ δυνατώτερα.

Τὴν ἤκουσε ὁ Ἀλέκος, ὁ ἀδελφός της καὶ ἔτρεξε.

— Νίτσα μου, τί ἔχεις, Νίτσα μου!

— Ἡ Λουλούκα μου πάγωσε... πεθαίνει... πεθάνει!

— Μπα! αὐτὸ εἶνε; εἶπε ὁ Ἀλέκος· ἐγὼ σὰν μεγαλώσω θὰ γίνω γιατρός· τί πειράζει ν' ἀρχίσω ἀπὸ τώρα, ἀφ' οὗ ἡ Λουλούκα σου δὲν περιμένει νὰ μεγαλώσω. Στάσου.

Καὶ ἀνέβη τρέχοντας ἔς τὸ δωμάτιό του, κ' ἔφερε τὸ καλάθκι του με τὰ ἱατρικά που ἔχει καὶ παίζει ὅταν κἀνῃ ἔς τὰ ψεύματα τὸν ἱατρό.

Ἡ Νίτσα ἀκόμη κλαίμενη προσπαθεῖ νὰ φέρῃ ἔς τὸν ἑαυτὸ της τὴ Λουλού. Ὁ Ἀλέκος κάθεται ἔς τὸ πλάϊ

της καὶ περιμένει νὰ ἰδῇ τί ἐνέργεια θὰ φέρῃ τὸ ἱατρικό.

Ἐξάφνα τοῦ ἦλθε μία ἰδέα καὶ χαμογελᾷ, εὐρήκε τρόπο νὰ κάμῃ καλά σὰν καὶ πρῶτα τὴ Λουλού· θὰ της κάμῃ νὰ βοδοκοκκινίσουν τὰ μαγουλάκια καὶ τὰ χειλάκια της, θὰ της κάμῃ νὰ λάμπουν πάλι τὰ ματάκια της.

Πῶς; Αὐτὸ εἶνε τὸ μυστικὸ τοῦ Ἀλέκου. Ποιὸς ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους, ποῖα ἀπὸ τὰς μικρὰς μου φίλας εἰμπορεῖ νὰ μου εἰπῇ αὐτὸ τὸ μυστικόν, αὐτὸ τὸ κρυφὸ ἱατρικὸ που ἱατρεύει τὲς κούκλες;

